

var gaaet og hun rigtig fik Øjnene op og saae, at Kammeret var fyldt af Sol, smilte hun.

„Dette er den første Morgen i mit nye Liv,“ — tænkte hun. „Og Himlen selv bringer mig sin Lykønskning paa Sengen. Kan jeg forlange mere?“

Hun følte sig temmelig sikker paa, at denne Dag — den 25de Marts — vilde blive hendes Forlovelsesdag. Og hun blev en lille Tid liggende med Hænderne under Kinden og tænkte paa Torben — saae ham for sig, saadan som han om Aftenen dernede paa Hotellet var kommen frem i Døren til Læseværelset, trods Herredragts Ensartethed saa forskellig fra alle andre Mænd, med et Skær over sit Ansigt, som kom han inde fra en anden Verden. Saadan havde hun hele Tiden set ham for sig denne Nat, da hun ikke kunde sove. En forklaret Skikkelse — „Tvillingbroderen“, den saa længe ventede Befrier, der skulde komme som den gudsendte Ridder i Eventyret og løse hendes stakkels fortroldede Sjæl af dens Tornerosesøvn.

„Er du oppe?“ raabte Moderen nede fra Haven.

„Ja — nu er jeg!“

Et Øjeblik efter stod hun afklædt i et Badefad og tog sin kolde Afvaskning for aabent Vindu. Der var ikke andre Genboer end Solen og saa tilfældigvis en Spurv, der sad i Toppen af et Pebertræ udenfor. Hun vendte med Flid Ryggen til Spejlet. Hun havde, lige siden hun blev voksen, haft en Sky for at se sig selv nøgen, og særlig var hun denne Morgen nervøst utaalmodig efter igen at faa nogen Klæder om sig.

En halv Time senere viste hun sig nede i Stuen i en ganske ny, lyseblaa Formiddagskjole, som hun udtrykkelig havde opsparet til denne Lejlighed. Tebordet var dækket ude paa Loggiaen, og ved et andet Bord derude stod Moderen og satte nogle store hvide og lyserøde Blomster i en Vase.

„Kære, hvor har du al den Overflødighed fra?“ spurgte hun. „Hvor er de dejlige!“

„Der fulgte ikke noget Kort med. Men jeg tænker næsten, det er Dihmer, der har været galant.“

„Ja, det er nok ham. Det ligner ham da.“